

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 892/2020
10.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Радојевић, адвокат из ..., против туженог НИС АД ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 1701/19 од 08.07.2019. године, у седници од 10.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 1701/19 од 08.07.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 1701/19 од 08.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1. 1823/2018 од 18.03.2019. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да јој тужени исплати неисплаћену зараду по основу остварене добити за 2010., 2011. и 2012. годину у износима наведеним изреком, да јој на износе мање исплаћене зараде из добити уплати доприносе обавезног осигурања надлежним фондовима и да јој накнади трошкове парничног поступка са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке тужба је одбачена у делу којим је тражено да тужени тужили уплати порезе за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима. Ставом трећим изреке тужиле је обавезан да туженом накнади парничне трошкове у износу од 2.500 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 1701/19 од 08.07.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11 .... 87/18). Према

разлозима другостепене пресуде, тужбени захтев за исплату зараде из добити одбијен је као неоснован из разлога што је утврђено да одлукама туженог о расподели добити за спорни период није утврђена исплата зараде из добити по одредби члана 14. Закона о раду, да тужени у наведеном спорном периоду није вршио исплате зараде запосленима по основу учешћа из добити и нема доказа да је учешће у добити уговорено клаузулом уговора о раду. Ови разлози у складу су са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима са истим чињеничним и правним основом, па нема законских услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом поднетом суду 28.09.2018. године тужилца је тражила исплату износа од 90.000 динара са припадајућом законском затезном каматом. Тужба је преиначена поднеском од 29.01.2019. године, постављањем захтева за исплату износа од 633.632,87 динара.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази законом прописан ревизијски цензус из цитиране одредбе, па ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић